

**ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ ΣΤΟ
ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ ΚΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΩΣ ΣΤΗΝ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ**

**© Νικόλαος Λάος, 33°, 95°, 97°, F.S.C. ΙΠο
Μέγας Γενικός Ιεροφάντης των
Ηνωμένων Παραδοσιοκρατικών Μεγάλων Αδύτων του
Αρχαίου και Αρχεγόνου Τύπου Μέμφις-Μισραΐμ**

Ομιλία του Εκκλ. Αδ. Νικολάου Λάου εκδοθείσα τον Ιανουάριο του 2018 για την επανέναρξη των τακτικών εργασιών της Μητρικής Στοάς “Σόλων” εν Ζενίθ Αθηνών του ανωτέρω Τάγματος μετά από τις αργίες των Χριστουγέννων του 2017 και της Πρωτοχρονιάς του 2018.

www.nicolaslaos.com

Email: memphismisraim@nicolaslaos.com & nicolaslaos@nicolaslaos.com

Ο Φρίντριχ Νίτσε (Friedrich Nietzsche, 1844–1900), στο ποιητικό και φιλοσοφικό του βιβλίο *Τάδε Έφη Ζαρατούστρα*,¹ λαμβάνει τον ήρωά του, τον Ζαρατούστρα, από την περσική μυθολογία. “Όταν ο Ζαρατούστρα έγινε πια τριάντα χρόνων, άφησε την πατρίδα του και τη λίμνη της πατρίδας του και πήγε στο βουνό. Εκεί χάρηκε το πνεύμα του και τη μοναξιά του, και πέρασαν δέκα χρόνια χωρίς να κουραστεί.” Αυτή η αφήγηση σημαίνει ότι ο ήρωας αναχωρεί συνειδησιακά, ίσως και φυσικώς, από τον κόσμο, από το πεπλανημένο, από το συνηθισμένο, από το τυποποιημένο, από το αυτοματοποιημένο, από το ασήμαντο γενικώς, και κατά τούτο αρχικώς γίνεται ερημίτης, ανεβαίνει στο βουνό της καθαρής γνώσης και αυτογνωσίας. Εξ ου και δεν τον κουράζουν πλέον όλες αυτές οι αρνητικές συνθήκες ούτε οι φορείς και οι εκφραστές τους. Όμως, όπως γράφει ο Νίτσε για τον Ζαρατούστρα, “στο τέλος, άλλαξε η καρδιά του, κι ένα πρωί σηκώθηκε με τα χαράματα, προχώρησε κατά τον Ήλιο και του μίλησε έτσι: ‘Ω, μεγάλο άστρο, πόση θα ήταν η ευτυχία σου αν δεν είχες εκείνους που φωτίζεις;’” Εδώ ο Ζαρατούστρα δηλώνει την επίγνωση του κόπου και του πόνου που εμπεριέχονται στην απόφαση του ήρωα, όντας ερημίτης μέχρι τότε, να αναλάβει ένα διαφωτιστικό έργο υπέρ των ανθρώπων, δηλαδή, να επιστρέψει στον κόσμο για να τον διαφωτίσει με το φως που απέκτησε ως ερημίτης.

¹ Μεταχειρίζομαι την ελληνική μετάφραση του έργου του Νίτσε που πραγματοποιήθηκε από τον Λέοντα Κουκούλα και εκδόθηκε στην Αθήνα, το 1924, από τις Εκδόσεις Βασιλείου.

Ένας γέρος ερημίτης τον οποίο συνάντησε ο Ζαρατούστρα, κατά την πορεία επιστροφής του, από το βουνό τού καθαρού πνεύματος, στον κόσμο, μίλησε ως εξής: “Ένας δεν είναι για ‘μένα ο διαβάτης αυτός, εδώ και κάμποσα χρόνια πέρασε πάλι από εδώ, Ζαρατούστρα τον έλεγαν, μα έχει αλλάξει. Ανέβαζες τότε τη στάχτη σου στο βουνό. Θέλεις σήμερα να φέρεις τη φωτιά σου στους κάμπους. Δεν φοβάσαι των εμπρηστών την ποινή; Ναι, αναγνωρίζω τον Ζαρατούστρα, καθαρό είναι το μάτι του, και το στόμα του δεν το συσπά καμιά αηδία. Δεν προχωρεί σαν ένας χορευτής; Αλλαγμένος είναι ο Ζαρατούστρα. Ένα παιδί έγινε. Ο Ζαρατούστρα είναι ένας αφυπνισμένος. Τι γυρεύεις λοιπόν στους κοιμισμένους και κατεβαίνεις κατά κάτω;”

Ο Ζαρατούστρα επιστρέφει στον κόσμο, κατεβαίνει σε μια πολιτεία την οποία ονομάζει πολιτεία της “παρδαλόχρωμης αγελάδας.” Μήπως, άραγε, και το Τάγμα μας δεν ενεργεί σαν ένας ιδιόμορφος Ζαρατούστρα μέσα σε έναν Τεκτονικό κόσμο που ομοιάζει προς την πολιτεία της “παρδαλόχρωμης αγελάδας” του Ζαρατούστρα και ακόμη χειρότερα; Ο ερημίτης συνεχίζει να ομιλεί στον Ζαρατούστρα ως εξής: “Κοίταξε να δεχθούν τους θησαυρούς σου. Δεν έχουν εμπιστοσύνη στους ερημίτες, και δεν πιστεύουν πως πάμε για να τους δώσουμε. Τα βήματά μας [των ερημιτών] ανάμεσα στους δρόμους αντηχούν πολύ παράξενα στα αυτιά τους, κι όμως, όταν τη νύχτα πλαγιασμένοι στα κρεβάτια τους ακούν κάποιον άνθρωπο να διαβαίνει πολύ πριν χαράξει ο ήλιος, αναρωτιούνται ‘για πού να τραβάει ο κλέφτης;’ Μη πας στους ανθρώπους, μείνε στο δάσος. Πήγαινε καλύτερα στα αγρίμια. Γιατί δεν θέλεις να είσαι σαν κι εμένα, μια αρκούδα ανάμεσα στις αρκούδες, ένα πουλί ανάμεσα στα πουλιά; Όταν ο Ζαρατούστρα έμεινε μόνος, μίλησε στην καρδιά του: ‘Μα είναι ποτέ δυνατόν; Ο άγιος αυτός γέρος δεν άκουσε λοιπόν τίποτε γι’ αυτό μέσα στο δάσος; Γιατί ο γέρος είπε, άσε να σε ακούει ο Θεός. Τίποτε δεν άκουσε γι’ αυτό μέσα στο δάσος του, πως ο Θεός πέθανε;”

Τι λέγει εδώ ο Ζαρατούστρα και δι’ αυτού ο Νίτσε: “ο Θεός πέθανε;” Πέθανε; Στην Ευρώπη των Χριστιανικών, τάχα, κρατών, του Βατικανού, του Λουθηρανισμού και της βασιλευομένης Αγγλικανικής Εκκλησίας; Πέθανε ο Θεός; Πράγματι, όπως εξηγώ στο βιβλίο μου με τίτλο *Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό* (Εκδόσεις Διάυλος, 2017), στο πλαίσιο της Νεωτερικότητας γενικώς, υπό όλες τις εκφάνσεις και εκφράσεις της, ο Θεός της παραδοσιακής μεταφυσικής έχει πεθάνει· εννοώ ότι έχει πεθάνει μέσα στη συνείδηση του νεωτερικού υποκειμένου, και έχει αντικατασταθεί από μια νεωτερική αυθεντία, από μια θεοποιημένη ιστορική κατασκευή, είτε αυτή είναι η αστική θρησκεία, είτε αυτή είναι το έθνος-κράτος και η *Realpolitik*, είτε αυτή είναι ο νομικισμός των Ρωμαιοκαθολικών, είτε αυτή είναι ο ηθικισμός των Πουριτανών και των Νεοπροτεσταντών τύπου Αμερικανών Ευαγγελικών, είτε αυτή είναι η πολιτεία του σοσιαλισμού-κομμουνισμού, είτε αυτή είναι η πολιτεία του φασισμού-ναζισμού, είτε αυτή είναι ο χρηματοοικονομικός ρασιοναλισμός.

Ο Νίτσε απαντά: “σας διδάσκω τον υπεράνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι κάτι που πρέπει να ξεπεραστεί. Τι κάνατε εσείς για να το ξεπεράσετε;” Βεβαίως, πολλοί άνθρωποι όχι μόνο δεν κατανοούν τι σημαίνει υπεράνθρωπος, αλλά δεν έχουν καν φθάσει τον άνθρωπο σε ο,τιδήποτε άλλο πέρα από το βιολογικό είδος, δηλαδή, παραμένουν πιο πύθιοι κι από τους πιθήκους, εφόσον τουλάχιστον για τον πίθηκο το να είναι πίθηκος αποτελεί τη φυσική του κατάσταση, ενώ για τον άνθρωπο το να αρνείται την υπερανθρώπινη του εντελέχεια αποτελεί οντολογικό υποβιβασμό, αποτελεί τη νόσο της πιθηκοποίησης. Εξ ου και, όπως συμβαίνει με τους πιθήκους, έτσι και στις

περιπτώσεις πολλών ανθρώπων, όταν τους δείξεις ένα διαμάντι και μια μπανάνα, θα επιλέξουν τη μπανάνα. Πράγματι, είναι πολύ εμφανές αυτό το φαινόμενο πιθηκοποίησης μεταξύ του συγχρόνου αστικού κόσμου γενικώς και των λεγομένων “κανονικών” Ελευθεροτεκτόνων ιδιαιτέρως. Προϊόντα αυτού του φαινομένου πιθηκοποίησης είναι, ειρήσθω εν παρόδω, πολλά εντυπωσιακά Τεκτονικά Μέγαρα και πολλές εντυπωσιακές Τεκτονικές εκδηλώσεις. Ο ίδιος ο Ζαρατούστρα, αναφερόμενος στην κατάσταση των συνανθρώπων του, λέγει ότι “ο άνθρωπος είναι περισσότερο πίθηκος από κάθε πίθηκο.”

Ο Νίτσε έφθασε σε μεγάλες επιγνώσεις αναφορικός με την εντελέχεια του ανθρωπίνου όντος, την πνευματική ασημαντότητα της νεωτερικής διανόησης και τον ευρωπαϊκό μηδενισμό, και αποφάσισε να ανατινάξει τους εκφυλισμένους παλαιούς θεσμούς. Όμως, εδώ φθάνει στα όριά του και ο ίδιος, υπό την έννοια ότι, αγνοώντας τον εσωτερικό πυρήνα της παραδοσιακής μεταφυσικής, τόσο του Πλάτωνα όσο και του Ευαγγελίου του Χριστού, ο Νίτσε θα μπορούσαμε να παρομοιαστεί με έναν μαιευτήρα ο οποίος, μετά από μια επιτυχή γέννα, τείνει να πετάξει και το μωρό μαζί με τα απόνερα της γέννας. Το υπερανθρώπιο ιδεώδες του Νίτσε είναι υπαρκτό μέσα στο Πλατωνικό αίτημα να μεθέξει ο άνθρωπος στον κόσμο των απολύτων ιδεών-αξιών και, βεβαίως, φθάνει στην κορύφωσή του και στην τελειώσή του στο Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, όπου ο Ιησούς Χριστός λέγει στους ανθρώπους: “είστε θεοί” (Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο 10:34), και στη μυστική θεολογία της εν Χριστώ και κατά Χριστό θέωσης του ανθρώπου συμφώνως προς τους μεσαιωνικούς μυστικούς Χριστιανούς, όπως οι ησυχαστές και ο Έκχαρτ, καθώς και συμφώνως προς τον πυρήνα του κηρύγματος του Λουθήρου περί της θείας χάριτος. Επ’ αυτών των θεμάτων, σας παραπέμπω να μελετήσετε το βιβλίο μου *Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό* (Εκδόσεις Διάυλος, 2017), το οποίο αποτελεί και το επίσημο βιβλίο του Τάγματός μας. Παρά τις σημαντικές αστοχίες του όμως, ο Νίτσε μάς καλεί στην αναζήτηση και εμπίωση ενός ηρωικού τρόπου ύπαρξης, ο οποίος απαιτεί κατ’ αρχάς γρηγορούσα συνείδηση και τόλμη.

Πολλοί Τέκτονες, για να συγκαλύψουν είτε να δικαιολογήσουν τον εκφυλισμό και την κρίση των Τεκτονικών θεσμών τους, επικαλούνται και προβάλλουν, ή και “αγιοποιούν,” ορισμένους, συνήθως νεκρούς πλέον ή τουλάχιστον γέρους, αξιωματούχους των θεσμών τους σαν παραδείγματα αρετής. Για παράδειγμα, την ώρα που η Μεγάλη Στοά της Ελλάδος βυθίζεται στην πνευματική ασημαντότητα, σε αυτό που ο Νίτσε έχει καταγγείλει ως μηδενισμό, ακούω κάποια μέλη της να επισημαίνουν πόσο σπουδαίος Τέκτων είναι ο καθηγητής Θεοδόσης Τάσιος, τον οποίο, βεβαίως, έστω κι αν είναι τόσο σπουδαίος όσο ισχυρίζονται, δεν τον άφησαν να επιβάλει τη δική του πολιτική στη Μεγάλη Στοά της Ελλάδος, αλλά αποδέχθηκαν τη διοικητική του περιθωριοποίηση κατά τη δεκαετία του 1980 και την επικράτηση άλλων Τεκτονικών παρατάξεων και τάσεων. Ομοίως, λ.χ., την ώρα που η Εθνική Μεγάλη Στοά της Ελλάδος βυθίζεται κι αυτή στην πνευματική ασημαντότητα, σε αυτό που ο Νίτσε έχει καταγγείλει ως μηδενισμό, ακούω κάποια μέλη της να επισημαίνουν πόσο σπουδαίος Τέκτων ήταν ο πρώην Μέγας Διδάσκαλός τους Ορφέας Μάνος, του οποίου όμως η ηθική παρακαταθήκη, έστω κι αν ήταν τόσο σπουδαία όσο ισχυρίζονται, δεν φρόντισαν να επικρατήσει στον Τεκτονικό οργανισμό τους. Επίσης, γενικότερα, πολλοί μικροαστοί και μεσοαστοί, με διανοουμενίστικες τάσεις και με μια ισχυρή επιθυμία να δείξουν ότι είναι καλλιεργημένοι Δυτικοευρωπαίοι και αντι-λαϊκιστές, δηλώνουν θαυμαστές και οπαδοί διανοουμένων τους οποίους παράγουν η βιομηχανία του

θεάματος και επικρατούντα ΜΜΕ, παρ' ότι αυτοί οι διανοούμενοι, όπως λ.χ. ο Στέλιος Ράμφος, ο Πέτρος Τατσόπουλος και ο Μπάμπης Παπαδημητρίου, είναι εξυπηρετητές συγκεκριμένων συμφερόντων και εκτελεστές συγκεκριμένων ψυχολογικών επιχειρήσεων, και μάχονται ιδιοτελώς για να γίνουν οι πάπες της διάνοησης στη σύγχρονη ελλαδική κοινωνία. Προς όλους τους προαναφερθέντες οπαδούς εκφυλισμένων Τεκτονικών Δυνάμεων και εμπορικών διανοουμένων, αφιερώνω τα ακόλουθα λόγια του Ζαρατούστρα: “Τώρα καταλαβαίνω καθαρά τι ζητούσαν προπάντων έναν καιρό όταν γύρευαν διδασκάλους της αρετής: τον καλό ύπνο γύρευαν και αρετές στεφανωμένες με ναρκόπνοια άνθη.” Πνευματικά ναρκωτικά, με απλούστερα λόγια. Και κάτι ακόμη, πάλι δια στόματος Ζαρατούστρα και δια της πέννας του Νίτσε: “Αλλά τι με ενδιαφέρουν οι καλοί σας; Πολλοί από τους καλούς σας μου προξενούν αηδία, κι όχι, μα την αλήθεια, το κακό σας.” Ναι, τουλάχιστον οι αυθεντικοί χυδαίοι και κακοί των συστημάτων σας είναι τουλάχιστον αυθεντικοί και γήινοι, κυκλοφορούν και δρουν με τα ιδιοτελή τους πάθη γυμνά και πρόδηλα, χωρίς τον πλουμιστό μανδύα και τα περίτεχνα προσχήματα ενός ψευδομύστη είτε ενός διδασκάλου της λεγομένης πολιτικής ορθότητας και του οικονομικού ρασιοναλισμού.

“Απ' όλα που είναι γραμμένα, λογαριάζω μόνο εκείνα που τα έγραψε κάποιος με το αίμα του. Γράφε με αίμα, και θα μάθεις πως το αίμα είναι πνεύμα.” Πρόκειται για μια μεγαλειώδη Νιτσεική πνευματική πρόσκληση και πρόκληση, η οποία μάλιστα έχει την καταγωγή της στον Όμηρο, ο οποίος έλεγε ότι έδρα της ψυχής είναι το αίμα.

Προσθέτει, περαιτέρω, ο Ζαρατούστρα: “Πρέπει να καθαριστεί κάποιος, ακόμη κι εκείνος που ελευθέρωσε το πνεύμα του, πολλή φυλακή και πολλή μούχλα μένει ακόμη σ' αυτόν, πρέπει να γίνει καθαρό το μάτι του. Ευγενής όταν είσαι, ευγενής νιώθεις ακόμη πως είσαι, και ευγενή σε νιώθουν επίσης κι οι άλλοι που σε μισούν και σου ρίχνουν μοχθηρές ματιές. Μάθε πως, σ' όλων τον δρόμο, ένας ευγενής στέκεται πάντα ως εμπόδιο . . . Κι όταν ακόμη τον ονομάζουν καλό, θέλουν μ' αυτό να τον παραμερίσουν . . . Γνώρισα ευγενείς που χάσανε την υπερτάτη ελπίδα τους, κι από τότε συκοφάντησαν όλες τις υπέρτατες ελπίδες, από τότε ζήσανε αδιάντροπα σε μικρόζωες τέρψεις, κι όλη την ημέρα μόλις κατόρθωναν να καταστρώσουν κάποιο ασήμαντο σχέδιο . . . έσπασαν τα φτερά του πνεύματός τους και να τώρα που χαμοσέρονται και λερώνουν ό,τι πιάνουν. Έναν καιρό στοχάζονταν να γίνουν ήρωες, ξεφαντωτές είναι τώρα. Λύπη και ανατριχίλα είναι γι' αυτούς ο ήρωας τώρα. Μα σε εξορκίζω στην αγάπη και στην ελπίδα μου, μη πετάξεις τον ήρωα απ' την ψυχή σου, κράτα ιερή την υπερτάτη σου ελπίδα.” Αυτήν την ιερή υπερτάτη ελπίδα διαφυλάττουμε, μελετούμε και μεταλαμπαδεύουμε στον κόσμο μέσω του Τάγματός μας, συμφώνως προς όσα αναφέρονται στο επίσημο βιβλίο του Τάγματός μας, *Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό* (Εκδόσεις Διάυλος, 2017). Έτσι, συγκροτούμε έναν αυθεντικό λαό, έναν λαό με ισχυρή υπαρξιακή ταυτότητα.

Σε αντιδιαστολή προς αυτό που εννοούμε ως αυθεντικό λαό, ορθώνεται το νεωτερικό κράτος. Ευστόχως γράφει ο Νίτσε στο βιβλίο του *Τάδε Έφη Ζαρατούστρα* τα εξής: “Κράτος! Τι είναι αυτό; Ε, λοιπόν, ανοίξτε τα αυτιά σας διότι τώρα θα σας μιλήσω για των λαών τον θάνατο. Κράτος είναι το πιο κρύο απ' όλα τα κρύα τέρατα. Και ψεύδεται ακόμη κρύα, κι αυτό το ψέμα γλιστρά απ' το στόμα του: ‘εγώ, το κράτος, είμαι ο λαός.’ Ψέματα!”

Αδελφοί μου και Αδελφές μου, οι λαοί είναι έργα δημιουργών βασισμένα σε κοινά συστήματα πίστεων και αξιών. Καταστροφείς των λαών είναι εκείνοι που τους

παγιδεύουν και τους κατεξουσιάζουν σε ιστορικούς θεσμούς, υποτάσσοντας τις υπερβατικές αξίες σε ιστορικές σκοπιμότητες, εκείνοι που υποτάσσουν την αυθεντική ταυτότητα ενός λαού σε μια ρητορεία σύμφωνα με την οποία το κράτος τάχα φροντίζει τον λαό σαν στοργικός πατέρας και ορίζει και οριοθετεί την αξία της δικαιοσύνης συμφώνως προς την εκάστοτε κρατική νομοθεσία και την αρχή της κρατικής κυριαρχίας. Εξ ου και ευστόχως λέγει ο Ζαρατούστρα: “Όπου ακόμη υπάρχει λαός, εκεί δεν εννοούν το κράτος και το μισούν σαν μάτι κακό και σαν παράβαση των εθίμων και των νόμων. Να ποιο τεκμήριο σας δίδω: κάθε λαός ομιλεί στη δική του γλώσσα του καλού και του κακού. Αυτήν τη γλώσσα δεν την καταλαβαίνει ο γείτονας, διότι την ανακάλυψε τη γλώσσα του με τα ήθη και τους νόμους του μαζί. Όμως, το κράτος ψεύδεται σ’ όλες τις γλώσσες του καλού και του κακού, κι ό,τι κι αν λέγει είναι ψέματα, κι ό,τι κι αν έχει ακόμη είναι κλεμμένο, όλα του είναι ψεύτικα . . . Σύγχυση γλωσσών του καλού και του κακού: να, ποιο γνώρισμα σας δίδω ως γνώρισμα του κράτους. Πράγματι, την τάση προς τον θάνατο σημαίνει αυτό το γνώρισμα . . . Το κράτος εφευρέθηκε για τους περιττούς. Κοιτάτε, λοιπόν, πώς τους παρασύρει προς αυτό τους περιττούς, πώς τους περιπλέκει και τους μασάει και τους ξαναμασάει. ‘Δεν υπάρχει τίποτε μεγαλύτερο από ‘μένα πάνω στη γη,’ λέγει, ‘είμαι ο επιτακτικός δάκτυλος του Θεού’· έτσι ουρλιάζει το θηρίο το κράτος. Και δεν είναι οι μακραύτηδες κι οι κοντόφθαλμοι που πέφτουν στα γόνατα μπροστά του. Αχ, και μέσα σας ακόμη, μεγάλες ψυχές, ψιθυρίζετε τα ζοφερά του ψέματα . . . Ήρωες και τιμίους θα ήθελε να έχει γύρω του το νέο είδωλο . . . Όλα θέλει να σας τα δώσει, αν το λατρεύσετε το νέο είδωλο. Έτσι αγοράζει για τον εαυτό του τη λάμψη των αρετών σας και των περηφάνων ματιών σας το βλέμμα . . . Κράτος ονομάζω εγώ τον τόπο όπου όλοι είναι δηλητηριοπότες . . . όπου όλοι χάνουν τον εαυτό τους . . . όπου η βαθμιαία αυτοκτονία όλων αποκαλείται ζωή . . . Εκεί που τελειώνει το κράτος, εκεί μόνον αρχίζει ο άνθρωπος που δεν είναι περιττός.”

Η φιλοσοφική ανθρωπολογία και η νοσοπολιτική στρατηγική, γενικότερα, η υπαρξιακή πρόταση, του Τάγματός μας διαυγάζονται στο επίσημο βιβλίο μας, *Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό* (Εκδόσεις Δίαυλος, 2017). Η πρότασή μας είναι τρόπος νοσηματοδότησης του βίου, τρόπος αξιολόγησης όντων, πραγμάτων και καταστάσεων, τρόπος ιεράρχησης σκοπών και προβλημάτων, τρόπος του θέτειν ερωτήματα. Δεν είναι εγχειρίδιο λειτουργίας μηχανημάτων είτε αυτοματισμών, ούτε οδηγός μαγειρικής, ούτε αμερικανική συνταγή “φαστ φουντ,” ούτε Νεοεποχίτικο εγχειρίδιο τυποποιημένης αυτοβελτίωσης, ούτε κανένα μοδάτο αμερικάνικο συνταγολόγιο μάννατζμεντ/μάρκετινγκ που υπόσχεται θαύματα-φραπέ. Με αυτό το σχόλιο, θέλω να πω ότι σπέρνουμε και καλλιεργούμε στις ψυχές των ανθρώπων κίνητρα, κριτήρια και αξίες, και, από εκεί και πέρα, τους αφήνουμε, με βάση τις αρχές της διάκρισης και του αυτεξουσίου της συνείδησης, και, κατά τη δημιουργικότητα του καθενός, να αποφασίζουν οι ίδιοι πώς θα εφαρμόσουν στην πράξη αυτά τα κίνητρα, αυτά τα κριτήρια και αυτές τις αξίες που έχουν υιοθετήσει.

Ως Τάγμα, έχουμε θεολογικά δόγματα, εν προκειμένω, τα Τριαδολογικά, Χριστολογικά και Σωτηριολογικά δόγματα των Επτά Πρώτων Οικουμενικών Συνόδων της Χριστιανικής Εκκλησίας, και, επί πλέον, έχουμε συγκεκριμένες πολιτικές αρχές και αξίες βάσει του Τόρι Αναρχισμού και της παραδοσιακής μεταφυσικής· αλλά δεν έχουμε Καντιανού τύπου κατηγορικές προσταγές, διότι, ως προς την κάθε επί μέρους πρακτική απόφαση, ή, αν θέλετε, ως προς τη μέθοδο πράξης, ακολουθούμε την αρχή

της διάκρισης. Τονίζοντας την αρχή της διάκρισης, διδάσκουμε ότι, ενώ έχουμε ξεκάθαρες καθολικές αρχές και αξίες και ένα γενικό αρχιτεκτονικό σχέδιο για την οικοδόμηση συνειδήσεων και κοινωνιών, απορρίπτουμε κάθε συμπεριφορικό φορμαλισμό. Εξ ου και τιμούμε βαθύτατα, άλλωστε, τους δια Χριστόν σαλούς αγίους της Εκκλησίας του Χριστού και τη μυστική θεολογία της θέωσης του ανθρώπου, όπως μας την έχουν παραδώσει οι μεγάλοι μεσαιωνικοί Εκκλησιαστικοί Πατέρες.

Για να προμηθευθείτε το βιβλίο *Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό* του Νικολάου Λάου, επικοινωνήστε με τις Εκδόσεις Δίαυλος:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΥΛΟΣ

Μαυρομιχάλη 72-74 Αθήνα 10680

τηλ.: 210-3631169, 210-3617473

fax: 210-3617473

email: info@diavlos-books.gr